

ترجمه سوره یاسین از آیت الله العظمی مکارم شیرازی

به نام خداوند بخشنده بخشایشگر

یس (۱) سوگند به قرآن حکیم. (۲) که تو قطعا از رسولان (خداوند) هستی، (۳) بر راهی راست (قرار داری) (۴) این قرآنی است که از سوی خداوند عزیز و رحیم نازل شده است (۵) تا قومی را بیم دهی که پدرانشان انذار نشدند، از این رو آنان غافلند! (۶) فرمان (الهی) درباره بیشتر آنها تحقق یافته، به همین جهت ایمان نیاورند! (۷) ما در گردنهای آنان غلهایی قرار دادیم که تا چانهها ادامه دارد و سرهای آنان را به بالا نگاه داشته است! (۸) و در پیش روی آنان سدی قرار دادیم، و در پشت سرشان سدی، و چشمانشان را پوشاندهایم، لذا نمیبینند! (۹) برای آنان یکسان است: چه انذارشان کنی یا نکنی، ایمان نیاورند! (۱۰) تو فقط کسی را انذار مکنی که از این یادآوری (الهی) پیروی کند و از خداوند رحمان در نهان بترسد، چنین کسی را به آمرزش و پاداشی پرارزش بشارت ده! (۱۱) به یقین ما مردگان را زنده میکنیم و آنچه را از پیش فرستادهاند و تمام آثار آنها را می نویسیم، و همه چیز را در کتاب آشکارکنندهای برشمردهایم! (۱۲) و برای آنها، اصحاب قریه (انطاکیه) را مثال بزن هنگامی که فرستادگان خدا به سوی آنان آمدند، (۱۳) هنگامی که دو نفر از رسولان را بسوی آنها فرستادیم، اما آنان رسولان (ما) را تکذیب کردند، پس برای تقویت آن دو، شخص سومی فرستادیم، آنها همگی گفتند: «ما فرستادگان (خدا) به سوی شما هستیم!» (۱۴) اما آنان (در جواب) گفتند: «شما جز بشری همانند ما نیستید، و خداوند رحمان چیزی نازل نکرده، شما فقط دروغ مگویید!» (۱۵) (رسولان ما) گفتند: «پروردگار ما آگاه است که ما قطعا فرستادگان (او) به سوی شما هستیم، (۱۶) و بر عهده ما چیزی جز ابلاغ آشکار نیست!» (۱۷) آنان گفتند: «ما شما را به فال بد گرفتهایم (و وجود شما را شوم بدانیم)، و اگر (از این سخنان) دست برندارید شما را سنگسار خواهیم کرد و

شکنجه دردناکی از ما به شما خواهد رسید! (۱۸) (رسولان) گفتند: «شومی شما از خودتان است اگر درست بیندیشید، بلکه شما گروهی اسرافکارید!» (۱۹) و مردی (با ایمان) از دورترین نقطه شهر با شتاب فرا رسید، گفت: «ای قوم من! از فرستادگان (خدا) پیروی کنید! (۲۰) از کسانی پیروی کنید که از شما مزدی نمخواهند و خود هدایت یافته‌اند! (۲۱) من چرا کسی را پرستش نکنم که مرا آفریده، و همگی به سوی او بازگشت داده مشوید؟! (۲۲) آیا غیر از او معبودانی را انتخاب کنم که اگر خداوند رحمان بخواهد زبانی به من برساند، شفاعت آنها کمترین فایده‌ای برای من ندارد و مرا (از مجازات او) نجات نخواهند داد! (۲۳) اگر چنین کنم، من در گمراهی آشکاری خواهم بود! (۲۴) (به همین دلیل) من به پروردگارتان ایمان آوردم، پس به سخنان من گوش فرا دهید!» (۲۵) (سرانجام او را شهید کردند و) به او گفته شد: «وارد بهشت شو!» گفت: «ای کاش قوم من مدانستند... (۲۶) که پروردگارم مرا آمرزیده و از گرامدداشتگان قرار داده است!» (۲۷) و ما بعد از او بر قومش هیچ لشکری از آسمان نفرستادیم، و هرگز سنت ما بر این نبود، (۲۸) (بلکه) فقط يك صیحه آسمانی بود، ناگهان همگی خاموش شدند! (۲۹) افسوس بر این بندگان که هیچ پیامبری برای هدایت آنان نیامد مگر اینکه او را استهزا میکردند! (۳۰) آیا ندیدند چقدر از اقوام پیش از آنان را (بخاطر گناهانشان) هلاک کردیم، آنها هرگز به سوی ایشان بازنگردند (و زنده نمیشوند)! (۳۱) و همه آنان (روز قیامت) نزد ما احضار میشوند! (۳۲) زمین مرده برای آنها آیتی است، ما آن را زنده کردیم و دانه‌های (غذایی) از آن خارج ساختیم که از آن مخورند، (۳۳) و در آن باغهایی از نخلها و انگورها قرار دادیم و چشمه‌هایی از آن جاری ساختیم، (۳۴) تا از میوه آن بخورند در حالی که دست آنان هیچ دخالتی در ساختن آن نداشته است! آیا شکر خدا را بجا نمی‌آورند؟! (۳۵) منزّه است کسی که تمام زوجها را آفرید، از آنچه زمین مرویاند، و از

خودشان، و از آنچه نمودانند! (۳۶) شب (نیز) برای آنها نشانهای است (از عظمت خدا)، ما روز را از آن برمگیریم، ناگهان تاریکی آنان را فرا مگیرد! (۳۷) و خورشید (نیز برای آنها آیتی است) که پیوسته بسوی قرارگاهش در حرکت است، این تقدیر خداوند قادر و داناست. (۳۸) و برای ماه منزلگاههایی قرار دادیم، (و هنگامی که این منازل را طی کرد) سرانجام بصورت سخللهشاخه کهنه قوسی شکل و زرد رنگ خرما» در مآید. (۳۹) نه خورشید را سزاست که به ماه رسد، و نه شب بر روز پیشی مگیرد، و هر کدام در مسیر خود شناورند. (۴۰) نشانهای (دیگر از عظمت پروردگار) برای آنان است که ما فرزندانشان را در کشتیهایی پر (از وسایل و بارها) حمل کردیم. (۴۱) و برای آنها مرکبهای دیگری همانند آن آفریدیم. (۴۲) و اگر بخواهیم آنها را غرق مکنیم بطوری که نه فریادرسی داشته باشند و نه نجات داده شوند! (۴۳) مگر اینکه رحمت ما شامل حال آنان شود، و تا زمان معینی از این زندگی بهره گیرند! (۴۴) و هرگاه به آنها گفته شود: «از آنچه پیش رو و پشت سر شماست (از عذابهای الهی) بترسید تا مشمول رحمت الهی شوید!» (اعتنا نمکنند). (۴۵) و هیچ آیه‌ای از آیات پروردگارشان برای آنها ننماید مگر اینکه از آن روگردان می شوند. (۴۶) و هنگامی که به آنان گفته شود: «از آنچه خدا به شما روزی کرده انفاق کنید!»، کافران به مؤمنان مگویند: «آیا ما کسی را اطعام کنیم که اگر خدا سخاوت او را اطعام مکرد؟! (پس خدا خواسته است او گرسنه باشد)، شما فقط در گمراهی آشکارید!»! (۴۷) آنها مگویند: «اگر راست مگویند، این وعده (قیامت) کی خواهد بود؟! (۴۸) (اما) جز این انتظار نمکشند که يك صيحه عظيم (آسمانی) آنها را فراگیرد، در حالی که مشغول جدال (در امور دنیا) هستند. (۴۹) (چنان غافلگیر میشوند که حتی) نمیتوانند وصیتی کنند یا به سوی خانواده خود بازگردند! (۵۰) (بار دیگر) در «صور» دمیده میشود، ناگهان آنها از قبرها، شتابان به سوی (دادگاه) پروردگارشان مروند! (۵۱) مگویند: «ای

وای بر ما! چه کسی ما را از خوابگاهمان برانگیخت؟! (آری) این همان است که خداوند رحمان وعده داده، و فرستادگان (او) راست گفتند!» (۵۲) صیحه واحدی بیش نیست، (فریادی عظیم برمخیزد) ناگهان همگی نزد ما احضار میشوند! (۵۳) (و به آنها گفته میشود): امروز به هیچ کس ذرهای ستم نمیشود، و جز آنچه را عمل مکردید جزا داده نمشوید! (۵۴) بهشتیان، امروز به نعمتهای خدا مشغول و مسرورند. (۵۵) آنها و همسرانشان در سایههای (قصرها و درختان بهشتی) بر تختها تکیه زدهاند. (۵۶) برای آنها در بهشت میوه بسیار لذتبخشی است، و هر چه بخواهند در اختیار آنان خواهد بود! (۵۷) بر آنها سلام (و درود الهی) است، این سخنی است از سوی پروردگاری مهربان! (۵۸) (و به آنها مگویند): جدا شوید امروز ای گنهکاران! (۵۹) آیا با شما عهد نکردم ای فرزندان آدم که شیطان را نپرستید، که او برای شما دشمن آشکاری است؟! (۶۰) و اینکه مرا پرستید که راه مستقیم این است؟! (۶۱) او گروه زیادی از شما را گمراه کرد، آیا اندیشه نکردید؟! (۶۲) این همان دوزخی است که به شما وعده داده میشد! (۶۳) امروز وارد آن شوید و به خاطر کفری که داشتید به آتش آن بسوزید! (۶۴) امروز بر دهانشان مهر منهیم، و دستهایشان با ما سخن مگویند و پاهایشان کارهایی را که انجام میدادند شهادت میدهند! (۶۵) و اگر بخواهیم چشمانشان را محو کنیم، سپس برای عبور از راه، میخواهند بر یکدیگر پیشی بگیرند، اما چگونه میتوانند ببینند؟! (۶۶) و اگر بخواهیم آنها را در جای خود مسخ میکنیم (و به مجسمههایی بروح مبدل مسازیم) تا نتوانند راه خود را ادامه دهند یا به عقب برگردند! (۶۷) هر کس را طول عمر دهیم، در آفرینش واژگونهایش میکنیم (و به ناتوانی کودکی باز مگردانیم)، آیا اندیشه نمکنند؟! (۶۸) ما هرگز شعر به او (پیامبر) نیاموختیم، و شایسته او نیست (شاعر باشد)، این (کتاب آسمانی) فقط ذکر و قرآن مبین است! (۶۹) تا افرادی را که زندهاند بیم دهد (و بر کافران اتمام حجت شود) و فرمان

عذاب بر آنان مسلم گردد! (۷۰) آیا ندیدند که از آنچه با قدرت خود به عمل آورده‌ایم چهارپایانی برای آنان آفریدیم که آنان مالک آن هستند؟! (۷۱) و آنها را رام ایشان ساختیم، هم مرکب آنان از آن است و هم از آن تغذیه می‌کنند، (۷۲) و برای آنان بهره‌های دیگری در آن (حیوانات) است و نوشیدنی‌هایی گوارا، آیا با این حال شکرگزاری نمی‌کنند؟! (۷۳) آنان غیر از خدا معبودانی برای خویش برگزیدند به این امید که یاری شوند! (۷۴) ولی آنها قادر به یاری ایشان نیستند، و این (عبادت‌کنندگان در قیامت) لشکری برای آنها خواهند بود که در آتش دوزخ احضار میشوند! (۷۵) پس سخنانشان تو را غمگین نسازد، ما آنچه را پنهان مدارند و آنچه را آشکار می‌کنند بدانیم! (۷۶) آیا انسان نمداند که ما او را از نطفه‌های بارزش آفریدیم؟! و او (چنان صاحب قدرت و شعور و نطق شد که) به مخاصمه آشکار (با ما) برخاست! (۷۷) و برای ما مثالی زد و آفرینش خود را فراموش کرد و گفت: «چه کسی این استخوانها را زنده می‌کند در حالی که پوسیده است؟!» (۷۸) بگو: «همان کسی آن را زنده می‌کند که نخستین بار آن را آفرید، و او به هر مخلوقی دانا است! (۷۹) همان کسی که برای شما از درخت سبز، آتش آفرید و شما بوسیله آن، آتش مافروزید!» (۸۰) آیا کسی که آسمانها و زمین را آفرید، نمیتواند همانند آنان (انسانهای خاک شده) را بیافریند؟! آری (میتواند)، و او آفریدگار دانا است! (۸۱) فرمان او چنین است که هرگاه چیزی را اراده کند، تنها به آن مگوید: «موجود باش!»، آن نیز بدرنگ موجود میشود! (۸۲) پس منزّه است خداوندی که مالکیت و حاکمیت همه چیز در دست اوست، و شما را به سوی او بازمیگردانند! (۸۳)